

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 14Co/178/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6618203540
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 02. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Anna Snopčoková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2020:6618203540.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Anny Snopčokovej a členiek senátu JUDr. Evy Dzúrikovej a JUDr. Márie Podhorovej, v právnej veci žalobcu: F. K. P., nar. XX.XX.XXXX, bytom XXX XX X., I. 1, proti žalovaným: 1/ O. G., nar. XX.XX.XXXX, bytom XXX XX I., V. 7, 2/IBeA3 a.s., so sídlom 831 04 Bratislava, Vajnorská 135, IČO: 31 670 571, o zaplatenie 200.000 eur, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Lučenec zo dňa 29.04.2019 č. k. 9C/24/2018 - 71, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Lučenec zo dňa 29.04.2019 č. k. 9C/24/2018 - 71 potvrdzuje.

II. Žalobca je povinný zaplatiť žalovaným 1/ a 2/ náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % v lehote troch dní od právoplatnosti uznesenia, ktorým súd prvej inštancie rozhodne o ich výške.

odôvodnenie:

1. Odvolaním napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu žalobcu proti žalovanému 1/ a žalovanému 2/ o zaplatenie 200.000 eur zamietol (výrok I.), výrokom II. rozhodol o náhrade trov prvoinštančného konania a priznal žalovanému 1/ a žalovanému 2/ náhradu trov sporu proti žalobcovi v rozsahu 100 % a výrokom III. súd vyslovil, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník. Súd v odôvodnení rozsudku konštatoval, že žalobca sa žalobou domáhal proti žalovaným 1/ a 2/ zaplatenia 200.000 eur z titulu náhrady nemajetkovej ujmy. V žalobe tvrdil, že dňa 12.02.2015 o 14.03 hod. žalovaný 1/ obťažoval žalobcu pri pokladni obchodu BILLA v Priore Lučenec, krivo ho obvinil z krádeže, urážal ho tykaním a odpornými rozkazmi bez právneho opodstatnenia. Žalovaný 1/ ho napadol fyzicky a jedmi, zrejme v spreji, obmedzoval ho na osobnej slobode, krivo ho obvinil z napadnutia, okradol ho, zmrzačil ho na tele i na duchu. Zničil mu osobný majetok, zimnú bundu roztrhnutím a váľaním na špinavej zemi a pokúsil sa ho zabiť trojnásobným zlomením chrbtice aj s niekoľkými spolupáchateľmi. Následne ho ohováral a očierňoval u dvoch policajných hliadok, ktoré prišli do obchodného domu Prior Lučenec. Žalovaný 1/ ho verejne urážal „je ťažký ako sviňa“ a krivo ho obvinil z krádeže. Žalobca tvrdil, že nič nespáchal, nič neukradol, nikoho nenapadol. Bránil seba a život svojej matky pred najmenej sedem minútovým útokom zjavne sfetovaného násilníka - žalovaného 1/. Štátne terorizovanie krivými návrhmi, žalobami, sankciami, rozkazmi a súdnym a priestupkovým konaním trvalo dva a pol roka. Verejné ohováranie na sociálnych sieťach a fyzické útoky na žalobcu a policajné sledovanie a odpočúvanie trvá do súčasnosti. Žalobca v žalobe ďalej tvrdil, že uvedená udalosť mala za následok nečakané a nútené široké finančné náklady žalobcu na ochranu a zabezpečenie svojich práv, záujmov, majetku, života a zdravia a zdokumentovania kriminálnych činov žalovaného a ich následkov na žalobcu, pričom predbežné výdavky presahujú sumu 15.000 eur. Lživé, obłudné, odporné, špinavé, zákerné, nenávistné, nemorálne praktiky a činy žalovaného 1/ preukazujú popieranie a porušovanie základných ústavných ľudských a iných práv žalobcu, právneho poriadku Európskej únie a Slovenskej

republiky, dohovorov, nariadení a zákonov. Žalovaný 1/ ho najmenej dvojnásobne krivo obvinil z činov, ktoré sa nestali, alebo ktoré nespáchal. Postup žalovaného 1/ dvomi krivými obvineniami spôsobil žalobcovi vysokú nemajetkovú ujmu a tým podľa žalobného tvrdenia založil právny nárok žalobcu na jej náhradu vo výške 200.000 eur, t.j. 100.000 eur za každé krivé obvinenie ekvivalentné urážke na cti, dôstojnosti, vážnosti a dobrom mene žalobcu. Žalobca v žalobe uviedol, že z dôvodu, že má oprávnenú pochybnosť, že žalovaný 1/ je schopný nahradiť celú spôsobenú ujmu, jej náhradu si uplatňuje aj u zamestnávateľa žalovaného 1/, ako voči žalovanému 2/, z titulu jeho zodpovednosti za škodu pri prevádzke a činnosti. Žalobca poukázal na porušenie jednotlivých článkov Ústavy Slovenskej republiky, na ustanovenie § 415 Občianskeho zákonníka a na ustanovenie § 420 Občianskeho zákonníka. Žalovaní 1/ aj 2/ žiadali žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietnuť ako nedôvodnú, tvrdenia žalobcu nie sú pravdivé, žalovaný 1/ , ako zamestnanec žalovaného 2/, si riadne plnil svoje povinnosti a neporušil právnu povinnosť pri výkone zamestnania a nevykonal žiadny protiprávny úkon vo vzťahu k žalobcovi a nemajú poznatky o štátnom terorizovaní žalobcu krivými návrhmi, žalobami, sankciami, rozkazmi a súdnym a priestupkovým konaním, ani o jeho verejnom ohováraní na sociálnych sieťach a fyzických útokoch na žalobcu, o policajnom sledovaní a odpočúvaní. Súd prvej inštancie uplatnený nárok právne posúdil podľa ustanovení § 415, § 420 ods. 1, 2 a 3, podľa § 11, § 13 ods. 1 a 3 Občianskeho zákonníka, v spojení s ustanoveniami osobitnej právnej normy § 50 ods. 4 písm. a), i) a § 50 ods. 6 Zákona č. 473/2005 Z.z. o súkromnej bezpečnosti v znení účinnom ku dňu 12.02.2015 a následne súd konštatoval výsledky dokazovania z pripojených spisov Okresného súdu Lučenec sp. zn. 9C/3/2018, sp. zn. 7C/12/2018 a sp. zn. 3T/130/2015, spisov Okresného riaditeľstva Policajného zboru Lučenec odbor kriminálnej polície sp. zn. ČVS: ORP - 205/01, VYZ - LC 2016, Okresného úradu Lučenec, odbor všeobecnej vnútornej správy, sp. zn. OU LC OBV - 2018/000431, pracovnou zmluvou, dohodou o zmene pracovnej zmluvy, ktoré sú pripojené v spise 9C/3/2018 na čl. 86, 87 tohto spisu a potvrdením o zamestnávaní žalovaného 1/, ktoré vyhotovil žalovaný 2/. Súd zhrnul dokazovanie a konštatoval, že z pripojeného spisu Okresného súdu Lučenec sp. zn. 3T/130/2015 bolo preukázané, že Okresný súd Lučenec rozsudkom č.k. 3T/130/2015-158 zo dňa 07.04.2016 rozhodol tak, že F. K. P. uznal za vinného na tom skutkovom základe, že v čase okolo 14.00. hod. dňa 12.02.2015 po tom, ako prešiel cez pokladničnú zónu v predajni BILLA na Novohradskej ulici, Lučenec, v obchodnom dome Prior bol vyzvaný pracovníkom bezpečnostnej služby O. G., nar. XX.XX.XXXX, vykonávajúcím svoju činnosť v predajni BILLA v Lučenci, aby mu ukázal tašku. Žalovaný na výzvu nereagoval a po slovnej roztržke vybral zo svojej tašky kladivo a dvakrát uderil pracovníka bezpečnostnej služby O. G. do ľavej ruky a spôsobil mu pomliaždenie ľavého zápästia ľahkého stupňa a pomliaždenie ľavého ramena ľahkého stupňa. Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením č.k. 3To/70/2016-188 zo dňa 07.09.2016 zrušil napadnutý rozsudok a podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku vec vrátil súdu prvého stupňa, aby v potrebnom rozsahu vec znovu prejednal a rozhodol. Uznesením č.k. 3T/130/2015-23 Okresného súdu Lučenec bola predmetná vec postúpená na prejednanie Okresnému úradu Lučenec, odbor všeobecnej vnútornej správy pre priestupok proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d/ Zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov a zo spisu Okresného úradu Lučenec, odbor všeobecnej vnútornej správy sp. zn. OU LC - OVVS - 2017/002197 mal súd preukázané, že Okresný úrad Lučenec, odbor všeobecnej vnútornej správy, rozkazom o uložení sankcie za priestupok sp. zn: OU - LC - OVVS - 2017/002197 zo dňa 21.02.2017 uznal F. K. P. vinným zo spáchania priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d/ Zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov. Okresný úrad Banská Bystrica však rozhodnutím zo dňa 16.06.2017 sp. zn. OU - BB - OOP1 - 2017/017459 - 006/6 GM uvedené rozhodnutie Okresného úradu Lučenec zo dňa 21.02.2017 zrušil a následne Okresný úrad Lučenec novým rozhodnutím sp. zn. OU - LC - OVVS - 2017/002197 dospel k záveru, že priestupok proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d/ Zákona o priestupkoch nie je priestupkom, pretože F. K. P. odvracal primeraným spôsobom priamo hroziaci útok a preto konanie podľa ustanovenia § 76 ods. 1 písm. a/ s poukazom na § 2 ods. 2 písm. a/ Zákona o priestupkoch zastavil. Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 07.08.2017. Súd prvej inštancie ďalej v odôvodnení rozsudku konštatoval, že z pripojeného spisu Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Lučenci, odbor kriminálnej polície Lučenec sp. zn.: ORP - 205/1 - VYS - LC - 2016 mal preukázané, že dňa 07.03.2016 bolo na Okresné riaditeľstvo Policajného zboru v Lučenci doručené z Okresnej prokuratúry Lučenec pod číslom 4Pn/72/16/6606-2, podanie žalobcu, ktoré obsahuje trestné oznámenie doručené na Generálnu prokuratúru Slovenskej republiky Bratislava dňa 12.02.2016 a následne písomne poštou dňa 18.02.2016. Okrem iných osôb sa trestné oznámenie týka aj O. G., ktorý spolu s inými mal spôsobiť zmrzačenie žalobcu, pokus o vraždu trojnásobným zlomením chrčtice, krádež majetku, obmedzovanie osobnej slobody, zničenie a poškodenie majetku, zmarenie sebaobranu v spolupáchateľstve a žalovaný aj obťažovanie na kase o 14.03.hod., kde nemal

čo robiť, urážku tykaním, nepozdravením a krivé obvinenie z krádeže, ohováranie o predchádzajúcich krádežiach u policajtov a útok nervovým a paralytickým plynom a objednanie zmrzačenia a rafinovanej vraždy u policajtov, ovplyvňovanie svedkov. Uznesením zo dňa 04.04.2016 vyšetrovateľ policajného zboru Okresného riaditeľstva Policajného zboru Lučenec rozhodol podľa § 197 ods. 1 písm. d/ Trestného poriadku a vec podozrenia zo spáchania zločinu ublíženia na zdraví, podľa § 155 ods. 1 Trestného zákona odmietol, nakoľko nie je dôvod na začatie trestného stíhania alebo na postup podľa § 197 ods. 2 Trestného poriadku. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 08.04.2016. Súd taktiež konštatoval, že z pripojeného spisu Okresného súdu Lučenec sp. zn. 9C/3/2018 mal preukázané, že žalobca podal dňa 07.03.2018 žalobu o zaplatenie 600,17 eur ako náhrady škody proti žalovanému O. G. na tom skutkovom základe, že ho dňa 12.02.2015 obťažoval v predajni BILLA, ktorá sa nachádza v obchodnom dome Prior Lučenec. Napadol ho fyzicky, jedmi, zrejme v spreji a obmedzoval ho na osobnej slobode. Škoda mu vznikla v príčinnej súvislosti s kúpou liekov. Okresný súd Lučenec rozsudkom zo dňa 19.10.2018 žalobu žalobcu proti žalovanému o zaplatenie 600,17 eur zamietol. Žalobca podal proti rozsudku odvolanie. Po konštatovaní vykonaného dokazovania sa súd zamerával najskôr na skúmanie splnenia zákonných podmienok pre priznanie nároku na náhradu škody a vo vzťahu k žalovanému 1/ súd mal za to, že žalovaný 1/ nie je pasívne legitimovaný v tomto spore podľa § 420 ods. 2 Občianskeho zákonníka, pretože škoda je spôsobená právnickou osobou, keď bola spôsobená pri ich činnosti tými, ktorých na túto činnosť použili. Tieto osoby sami za škodu takto spôsobenú podľa tohto zákona nezodpovedajú. Pretože je nepochybné, že žalovaný 1/ dňa 12.02.2015 zasahoval ako zamestnanec IBeA 3, a.s. Bratislava počas služby, na ktorú bol zamestnávateľom zaradený, nie je žalovaný 1/ pasívne legitimovaný v spore o náhradu škody zo skutku zo dňa 12.02.2015. Súd žalobu žalobcu proti žalovanému 1/ v celom rozsahu zamietol, keďže do rámca činnosti žalovaného 2/ ako zamestnávateľa patrila činnosť žalovaného 1/, ktorý si plnil úlohy vyplývajúce z pracovného pomeru. Vo vzťahu k žalovanému 2/ súd s poukazom na konštatované dokazovanie z pripojených spisov - a to z priestupkového spisu Okresného úradu Lučenec, odbor všeobecnej vnútornej správy č. OU - LC - OVVS - 2017/002197 a spisu Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Lučenci, odbor kriminálnej polície Lučenec sp. zn.: ORP - 205/1 - VYS - LC - 2016 konštatoval, že žalobca nepreukázal voči žalovanému 1/, že v priamej príčinnej súvislosti s konaním zamestnanca žalovaného 2/ došlo ku škode v rozsahu 200.000 eur. Nebolo preukázané, že zamestnanec žalovaného 2/ napadol žalobcu fyzicky, jedmi, obmedzoval ho na osobnej slobode. Žalovaný 1/ ako zamestnanec žalovaného 2/ konal ako osoba poverená výkonom fyzickej ochrany a jeho práva a povinnosti sú vymedzené v ustanovení § 50 ods. 1, 2, 3, 4 Zákona č. 473/2005 Z.z.. Žalobca sám vypovedal tak, že kladivo, ktoré mal vložené do tašky mal pripravené na svoju obranu. Súd však poznamenal, že kladivo nie je predmet primeraný na obranu proti fyzickým osobám, pokiaľ ako zákazník išiel na nákup spotrebného tovaru do obchodu. Zamestnanec žalovaného 2/ bol oprávnený presvedčiť sa, či žalobca má v taške predmet, ktorým by mohol spáchať protiprávnu činnosť podľa § 50 ods. 4 písm. a) Zákona č. 473/2005 Z.z. Žalobca nepreukázal, že žalovaný 1/ ho napadol fyzicky, jedom v spreji, obmedzoval ho na osobnej slobode tak, aby mu spôsobil nemajetkovú ujmu vo výške 200.000,00 eur. Osoby oprávnené výkonom fyzickej ochrany podľa Zákona č. 473/2005 Z.z. sú oprávnené na čas nevyhnutný do príchodu policajta predviesť osobu na strážne stanovisko (§ 50 ods. 4 písm. i/). Výzve osoby poverenej výkonom fyzickej ochrany k úkonom podľa ods. 4 je povinný každý vyhovieť (§ 50 ods. 6 Zákona č. 473/2005 Z.z.). Zavinenie zamestnanca žalovaného v súvislosti so skutkom zo dňa 12.02.2015 bolo skúmané v konaní Okresného riaditeľstva Policajného zboru Lučenec sp. zn. ČVS: ORP - 205/1 - VYZ - LC - 2016. Zavinenie žalobcu na skutku zo dňa 12.02.2015 bolo skúmané v priestupkovom konaní vedenom na Okresnom úrade Lučenec odbor všeobecnej vnútornej správy Lučenec č. OU - LC - OVI - 2017/002197. Z rozhodnutia Okresného úradu Lučenec vyplýva, že žalobca sa nedopustil priestupku proti žalovanému 1/, avšak nevyplýva z neho, že žalovaný 1/ svojim zavineným konaním by mu spôsobil škodu, či už na zdraví, alebo vecnú škodu. Súd prvej inštancie preto žalobu žalobcu aj proti žalovanému 2/ zamietol, pretože nebolo preukázané, že žalovaný 1/ ako jeho zamestnanec vykonal takú činnosť pre zamestnávateľa, ktorou by spôsobil škodu v žalovanej výške 200.000 eur. Žalobca nepreukázal ani porušenie prevenčnej povinnosti zo strany žalovaného 2/ vyplývajúcej z ustanovenia § 415 Občianskeho zákonníka. V ďalšom texte odôvodnenia rozsudku sa súd prvej inštancie zamerával aj na dôvodnosť uplatneného nároku ako náhrady nemajetkovej ujmy 200.000 eur, preto súd skúmal, či sú splnené podmienky na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia podľa ustanovenia § 13 ods. 2 a 3 Občianskeho zákonníka. Súd poznamenal, že medzi výrazné stránky osobnosti človeka patrí právo na ochranu občianskej cti a ľudskej dôstojnosti. Porušenie práva na česť môže byť spôsobené len takými skutkovými tvrdeniami, ktoré sú objektívne spôsobilé potvrdiť ujmu cti dotknutému subjektu v očiach ostatných fyzických osôb a teda pôsobia hanlivo. Žalobca nepreukázal žiadnymi dôkazmi, z ktorých by súd mohol nepochybné ustáliť, že žalovaný 1/ alebo žalovaný 2/ mu spôsobili svojim

konaním, či už škodu na zdraví alebo občianskej cti, že bola značne znížená jeho dôstojnosť alebo vážnosť v spoločnosti tak, aby žalovaný 1/ a 2/ mali zaplatiť primerané finančné zadostučinenie podľa § 13 ods. 2, a 3 Občianskeho zákonníka. Opätovne súd zdôraznil, že žalovaný 1/ bol zamestnancom žalovaného 2/ a vykonával činnosť pre túto právnickú osobu, takže je potrebné vychádzať zo zásady, že občianskoprávne sankcie podľa ustanovenia § 13 Občianskeho zákonníka postihujú s použitím analógie (§ 420 ods. 2 Občianskeho zákonníka) samotnú právnickú osobu, takže pokiaľ by bol neoprávnený zásah do osobnosti spôsobený žalovaným 1/, potom by musel primerané finančné zadostučinenie zaplatiť žalovaný 2/. Žalobca nepreukázal taký zásah zo strany zamestnanca žalovaného 2/, ktorý by bol objektívne spôsobilý porušiť alebo ohroziť práva chránené ustanovením § 11 Občianskeho zákonníka. Z týchto dôvodov súd žalobu zamietol aj ohľadom nároku na náhradu nemajetkovej ujmy podľa § 13 ods. 2, a 3 Občianskeho zákonníka. O náhrade trov prvoinštančného konania súdu rozhodol podľa ustanovenia § 255 ods. 1 a 2 Civilného sporového poriadku podľa pomeru úspechu strán vo veci a konštatoval, že žalovaní 1/ a 2/ boli v konaní úspešní, preto súd priznal žalovanému 1/ a žalovanému 2/ náhradu trov konania proti žalobcovi v rozsahu 100%.

2. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca a tvrdil, že osoba sudcu je nezákonná a tým bolo porušené právo žalobcu na spravodlivý proces. Obsah odvolania žalobcu odvolací súd cituje v pôvodnom texte tak, ako ho koncipoval odvolateľ. Sudca podľa jeho názoru „nie je nestranný, nezaujatý, kompetentný, nezávislý a spravodlivý“. Uvedené mal preukázať : - „ignorovaním predložených dôkazov žalobcom, (čo je útok na občianske práva žalobcu, práva na rešpekt jeho osoby a osobnosti so všetkými tomu prislúchajúcimi atribútmi),- nezabezpečením relevantných dôkazov (plné znenie "Pracovnej zmluvy" Bakšu k dátumu 12.2.2015 či skoršiemu a "Náplň práce" k rovnakému dátumu),- nezistením skutkového stavu a deja náležite - porušením elementárnych povinností osoby sudcu. Nezistila, akú funkciu G. vykonával - detektív v utajení s fúzami a domácich zvrškoch alebo ochrankár so zákonnou povinnosťou byť oholený, v rovnošate a nezameniteľne identifikovateľný, -zatajovaním ničením či nezabezpečením navrhnutých dôkazov, - falšovaním "Zápisnice z pojednávania" z 29.3.2019 vypustením celých viet z prednesu žalobcu, či ich zmenou, - falšovaním podanej žaloby - textu rozsudku - (spoločne a) nerozdielne v žalobnom návrhu NIE je. - falšovaním "Rozsudku" z 29.4.2019 : uvádzaním krivých tvrdení a obvinení ako dokázaných faktov (v spise 3T/130/2015; ani jedno tvrdenie proti žalobcovi NEBOLO dokázané. inak by bol žalobca Ing. P. odsúdený v trestnom

konaní) - manipulovanie konania akceptovaním týchto jednoznačných lží, povedané ľudovo ako dôkazov !!! - jeho účelovou konštrukciou zjavne nadhrádzajúcou žalovaním 1 a 2 - ignorovaním dôkazov predložených žalobcom - ignorovaním dôkazov - okrem iného dvojnásobného priznania žalovaného G. - nevydaním písomností štátnej inštitúcie (Okresného súdu Lučenec) - zápisníc a rozsudkov kompletne podpísané a či s razítkom“.

Odvolateľ ďalej tvrdí, že „rozsudok je manipulovaný, sfaľovaný, nezákonný a neplatný. Nie je náležite zdôvodnený konkrétnou judikatúrou a konkrétnymi paragrafmi, - nie je podložený relevantnými dôkazmi a dôkazy, ktoré žalobca žiadal zabezpečiť NEBOLI zabezpečené, čím boli porušené jeho procesné práva i právo na spravodlivý proces“. Súd ignoroval predložené dôkazy žaloby, priznanie žalovaného a nijakým dôkazom nepreukázal spôsobilosť žalobcu (fyzickú i mentálnu) uplatniť si náhradu škody v „neskôr dôvodenej“ lehote dvoch rokov. Žalobca tvrdil, že „usvedčil G. v konaní 9C/3/2018 z uvedenia do omylu dňa 12.2.2015 nosením fúzov, vlastných zvrškov - kukly na hlave, svetra, krátkych gátí ceruzky v uchu, drzého tykania, rozkazov, smradu. obťažovaniu priamo na pokladni a 24-násobným pokusom o vraždu v štádiu priebehu. To je priznanie k štátnemu terorizmu a zneužitiu štátnej moci“. Žalobca tvrdí, že „bol mnohonásobne zmrzačený na zdraví žalovaným a jeho kumpánmi“.

Ďalej v texte odvolania žalobca tvrdí, že „Rozsudok obsahuje závažné rozpory v "Odôvodnení": K bodu (3) - žalovaný 1 nepodal nijaké dôkazy k svojim nepodloženým tvrdeniam. Také dôkazy neexistujú, preto sú to lži. Právnu terminológiou zjavné rozpory. Zo lží ho žalobca usvedčil vo svojom písomnom vyjadrení na tieto lži. Toto vyjadrenie žalobcu je zatajené (v bode 6), v Rozsudku nie je uvedené riadne. Žalovaný 1 sa priamo priznal poprením nespochybniteľných faktov, že G. telefonoval policajtom, dvakrát. Čo povedal. je doložené dôkazmi - trestným oznámením o napadnutí, lekárskou správou záchranky Falek a Interného urgentu NsP Lučenec -.dnes kradol v obchode" atď. Preukázané krivé obvinenie žalobcu z krádeže. Poškodenie jeho cti, dobrého mena, povesti atd. Preukázané krivé obvinenie žalobcu z napadnutia. To sa nekonalo. Iba sebaobrana na útok G.. K bodu (4) - žalovaný 2 ordinárne klamal vo vyjadrení poprením nespochybniteľných faktov: - vlastného priznania v trestnom oznámení i pred súdom „pristúpil k nemu - na pokladni" - znalosťou dĺžky perzekúcie žalobcu v trvaní najmenej dva a pol roka. pretože 3.8.2017 vypovedal v priestupkovom konaní na OÚ Lučenec. K bodu (6) - súdom

zatajené obsahu vyjadrenia žalobcu, o.i. - plagiát je to preto, lebo obe vyjadrenia žalovaných 1 a 2 sú rovnaké prakticky doslovne. K bodu (13) - žalovaný 2 sa sám usvedčil vlastným dôkazom zo lži. Pracuje od 1.7.2011 nepretržite. K bodu (14) - akceptovanie irelevantného dôkazu súdom - pracovná zmluva od 1.1.2018 NEMÁ nič spoločné s udalosťami z 12.2.2015 !! Falšovanie a manipulovanie dôkazov, marenie spravodlivosti, porušenie práva na spravodlivý proces zo strany sudcu. K bodu (15 a 16) - priznanie štátnej perzekúcie žalobcu v trvaní 2 a pol roka. Nijaký trestný čin, prečin či priestupok. Nijaká krádež, nijaké napadnutie!!! Priznanie štátneho orgánu, že žalobca bol v procesnom postavení KRIVO stíhaného, obvineného a obžalovaného páchatela, čím NEMOHOL uplatniť právo na náhradu škody, pretože nemal

procesnú subjektivitu poškodenej obete - § 119 CSP. Toto sme súdu poukázali v priebehu dokazovania. K bodu (32,33,34) - priznanie sudcu z nekompetentností a korupcie. Na uvádzané dovodenie sudca nevykonal dôkazy! A ignoroval usvedčenie žalovaných z uvedenia žalobcu do omylu, práve na ich základe - teda bodov 32,33,34 - v konaní 9C/3/2018". Následné vyjadrenia odvolateľa sú invektívami a urážkami žalovaného 1/. Obdobne sa žalobca vyjadroval aj k bodu (36) , k bodu (37), k bodu (39), k bodu (40,41) , k bodu (42),

k bodu (43), k bodu (44) a k bodom (45,46) rozsudku - „popretie preukázaných trestných činov žalovaných !! Viz predošlé body. 2,5 roku trvajúca perzekúcia !! na základe krivých obvinení !! Nie je predsa možné spôsobiť dva a pol ročné policajné a súdne prenasledovanie žalobcu krivými výpoveďami a oznámeniami žalovaným G. (s následkom straty slobody pre žalobcu), spôsobiť jeho procesné postavenie páchatela a tým jeho zodpovednosť za škody ktoré mu vznikli a nemožnosť si spôsobenú škodu uplatniť súdnou cestou, keď beží súdne konanie kde je žalobca obvinený pomaly z terorizmu a nemá nárok na žiadnu náhradu škody (čo jasne napísal policajt - v spise o odmietnutí trestných oznámení žalobcu); a zároveň mu počítat dvojročnú premičiaciu lehotu náhrady škody a popierať doložené fakty. Také svinstvo si nedovolili ani komunisti!" V závere potom odvolateľ na základe takýchto odvolacích dôvodov označil rozhodnutie Okresného súdu Lučenec za zjavne a nepochybne vychádzajúce (okrem iného) i z nesprávneho právneho posúdenia veci, čím je daný odvolací dôvod uvedený v § 365 ods. 1 písmen a/, b/, c/, d/, e/, f/, g/ a h/ Civilného sporového poriadku. Žalobca tvrdí, že „predloženými dôkaznými prostriedkami od roku 2015 usvedčil žalovaného ako nedôveryhodnú osobu, ako prvotnú príčinu 24-násobného pokusu o vraždu i finančných výdajov žalobcu a jeho trvalých následkov na zdraví: priložené RTG snímky v spise dokazujú útok na a poškodenie krčnej chrbtice po úderoch do hrudníka. otras a opuch mozgu". Usvedčil ho ako „nevychovanca, násilníka, fetáka, primitíva, klamára, zdravotne neschopného práce fyzickej ochrany objektu a zabijaka". Na základe uvedeného žiada, aby krajský súd rozsudok zrušil, vec vrátil okresnému súdu, nariadil výmenu sudcu a nariadil zabezpečiť dôkazy pracovnú zmluvu a náplň práce k 12.2.2015. Ďalej žiada, aby ho krajský súd oslobodil od všetkých súdnych poplatkov z dôvodu hmotnej núdze.

3. Žalovaný 1/ reagoval na odvolanie žalobcu len v stručnosti a uviedol, že podľa jeho názoru odvolanie žalobcu nie je dôvodné a žiada, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny a odvolanie žalobcu zamietol.

4. Právny zástupca žalovaného 2/ zaslal k odvolaniu obsahovo totožné vyjadrenie ako žalovaný 1/ a uviedol, že podľa jeho názoru odvolanie žalobcu nie je dôvodné a žiada, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny a odvolanie žalobcu zamietol.

5. Na odvolanie žalobcu reagoval aj samostatne žalovaný 2/, ktorý sa k odvolaniu žalobcu vyjadril len v stručnosti s tým, že nemieni reagovať na invektívy žalobcu. V následnom vyjadrení žalovaný 2/ reagoval na vyjadrenie žalovaného 1/ k odvolaniu žalobcu a uviedol, že sa stotožňuje so stanoviskom žalovaného 1/ doručeným súdu dňa 04.07.2019.

6. V dôsledku odvolania krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 zák. č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku - ďalej „CSP“), vec preskúmal v medziach daných ustanovením § 379 a § 380 CSP a bez nariadenia pojednávania v súlade s ustanovením § 385 ods. 1 CSP a contrario rozsudok okresného súdu podľa ustanovenia § 387 ods. 1 a 2 CSP ako vecne správny potvrdil.

7. Odvolací súd ešte pred samotným vecným prieskumom odvolaním napadnutého rozsudku považoval za potrebné v prvom rade procesne sa vysporiadať s dôvodmi odvolania, ktoré smerujú voči osobe zákonnej sudkyne, ktoré by podľa obsahu mohli byť námietkou zaujatosti zákonnej sudkyne vznesenej zo strany žalobcu a k odvolaciemu návrhu žalobcu, ktorý žiada odvolací súd, aby „nariadil výmenu

sudcu“, ako aj k procesnému návrhu žalobcu, aby ho odvolací súd oslobodil od všetkých súdnych poplatkov z dôvodu hmotnej núdze.

8. Podľa ustanovenia § 49 ods. 1 CSP, sudca je vylúčený z prejednávania a rozhodovania sporu, ak so zreteľom na jeho pomer k sporu, k stranám, ich zástupcom alebo osobám zúčastneným na konaní možno mať odôvodnené pochybnosti o jeho nezáujatosti.

9. Podľa ustanovenia 49 ods. 3 CSP dôvodom na vylúčenie sudcu nie sú okolnosti, ktoré spočívajú v procesnom postupe sudcu a v jeho rozhodovacej činnosti.

10. Podľa ustanovenia 52 ods. 1 CSP, strana má právo z dôvodov uvedených v § 49 uplatniť námietku zaujatosti.

11. Podľa ustanovenia § 53 ods. 3 CSP, ak sa námietka zaujatosti týka len okolností, ktoré spočívajú v procesnom postupe sudcu alebo jeho rozhodovacej činnosti, súd na námietku zaujatosti neprihliada; v tomto prípade sa vec nadriadenému súdu nepredkladá.

12. Súd po vznesení námietky zaujatosti zákonného sudcu stranou v konaní je povinný skúmať, či sú splnené zákonné predpoklady v zmysle ustanovenia § 52 a § 53 CSP na rozhodovanie o námietke zaujatosti konajúceho sudcu. Z obsahu odvolania žalobcu v tých jeho častiach, v ktorých žalobca namieta „nezákonnosť“ sudkyne a z ktorých dôvodov žiada „nariadiť jej výmenu“ je zrejmé, že jeho výhrady voči osobe zákonnej sudkyne spočívajú v jej procesnom postupe a v nesúhlase žalobcu s vyhodnotením vykonaného dokazovania a s následným rozhodnutím súdu, pokiaľ vyhodnocoval dôkazy a zaujímal právne stanovisko k meritu veci. Je tak - s poukazom na ustanovenie § 49 ods. 3 a § 53 ods. 3 CSP zrejmé, že odvolanie žalobcu v častiach týkajúcich sa osoby sudcu a výhrad žalobcu k procesnému postupu zákonnej sudkyne v jej rozhodovacej činnosti nemožno považovať za účinne vznesenú námietku zaujatosti sudcu, nakoľko výhrady voči sudcovi, resp., subjektívne prezentovaný postoj tohto účastníka, sa týkajú výlučne len procesného postupu zákonného sudu a výsledného rozhodnutia sudcu v tomto súdnom konaní. V takomto prípade súd na námietku zaujatosti neprihliada (§ 53 ods. 3 CSP).

13. Pokiaľ žalobca v štádiu odvolacieho konania žiada odvolací súd o oslobodenie od všetkých súdnych poplatkov v tomto konaní, odvolací súd konštatuje z obsahu spisu, že žalobca bol uznesením Okresného súdu Lučenec č.k. 9C/24/2018-12 zo dňa 26.09.2018 oslobodený od súdnych poplatkov v celom rozsahu podľa ustanovenia § 254 ods. 1 a 2 CSP. Nakoľko súd žalobcovi priznané oslobodenie neodňal, vzťahuje sa oslobodenie od súdnych poplatkov aj na odvolacie konanie a nie je tak potrebné o ňom osobitne opätovne rozhodovať aj v odvolacom konaní.

14. Následne sa odvolací súd zameril na preskúmanie vecnej správnosti rozsudku súdu prvej inštancie a to v celom jeho rozsahu.

15. Odvolací súd v prvom rade zdôrazňuje svoju viazanosť odvolacími dôvodmi (§ 380 ods. 1 CSP) tak, ako ich žalobca vymedzil v odvolaní. Vzhľadom na obsah spisového materiálu, ako aj dôvody odvolania je nutné konštatovať, že súd prvej inštancie náležite a správne zistil skutkový stav veci, so skutkovými závermi súdu prvej inštancie sa odvolací súd stotožňuje a v zmysle ustanovenia § 383 CSP je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie. Je potrebné zdôrazniť, že žalobca, ako odvolateľ, neuviedol v odvolaní žiadne nové skutočnosti, ktoré by neboli známe súdu prvej inštancie v čase jeho rozhodovania, ani nežiadal doplniť dokazovanie za podmienok stanovených v ustanovení § 384 ods. 2 a 3 Civilného sporového poriadku o ďalšie nové relevantné skutočnosti, ktoré nemohli byť prezentované v prvoinštančnom konaní. K odvolaniu odvolateľ nepripojil žiadne dôkazy. Odvolaním len spochybnil vyvodený právny názor súdu prvej inštancie na podklade vykonaného dokazovania a na základe súdom prvej inštancie zisteného skutkového stavu a namietal dôvody a právne posúdenie veci, pokiaľ prvoinštančný súd uviedol, akými úvahami sa spravoval a na podklade ktorých skutočností zaujal právny názor vyslovený vo výroku rozsudku, ktorým žalobu zamietol v celom rozsahu ako nedôvodnú. Odvolací súd preto pri rozhodovaní vychádzal zo súdom prvej inštancie správne zisteného skutkového stavu a nebolo preto potrebné zo strany odvolacieho súdu dopĺňovať dokazovanie, prípadne nariaďovať odvolacie pojednávanie (§ 383 Civilného sporového poriadku).

16. Žalobca sa žalobou datovanou dňa 15.06.2018 a príslušnému súdu doručenou dňa 6.08.2018 domáhal voči žalovaným 1/ a 2/ zaplata náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 200.000 eur, pričom žalobu označil : „Určovací žaloba a žaloba o náhradu nemajetkovej ujmy“. Aj v texte žaloby ohľadom skutkových okolností, na základe ktorých si vyvodil svoj nárok, uviedol, že: „Dňa 12.2.2015 od 14:03 hod žalovaný obťažoval žalobcu priamo na pokladni obchodu Billa v Priore Lučenec, krivo ho obvinil z krádeže, urážal tykaním a odpornými rozkazmi bez právneho opodstatnenia, napadol ho fyzicky aj jedmi zrejme v spreji, obmedzoval na osobnej slobode, krivo ho obvinil z napadnutia, okradol ho, zmrzačil ho na tele i na duchu, zničil mu osobný majetok - zimnú bundu, roztrhnutím a válaním na špinavej zemi a pokúsil sa ho zabiť trojnásobným zlomením chrčtice aj s niekoľkými spolupáchateľmi. Následne ho ohováral a očierňoval u dvoch policajných hliadok, ktoré prišli do Priora Lučenec a žalobcu zmrzačili na zdraví. Ďalšie verejné urážky v Priore „je ťažký ako sviňa“. Krivé obvinenia žalobcu, ktoré mal spáchať žalovaný 1/, opísal žalobca v žalobe : „a) Približne o 14:04 hod žalovaný oznámil na linku 158 spáchanú krádež v lučenskej Bille v Priore, kde označil žalobcu za zlodca, b) Približne o 14:07 hod žalovaný oznámil na linku 158 svoje napadnutie v lučenskej Bille v Priore, kde označil žalobcu za teroristického násilníka s kladivom.“ Ďalej žalobca v žalobe ohľadom skutkových tvrdení uviedol : „Štátne terorizovanie krivými návrhmi, žalobami, sankciami, rozkazmi a súdnym a priestupkovým konaním trvalo dva a pol roka. Verejné ohováranie na sociálnych sieťach a fyzické útoky na žalobcu a policajné sledovanie a odpočúvanie trvá dodnes.“ V dôsledku uvedeného potom žalobca tvrdí: „Táto udalosť mala za následok nečakané a nutné široké finančné výdaje žalobcu na ochranu a zabezpečenie svojich práv, záujmov, majetku, života a zdravia a zdokumentovania kriminálnych činov žalovaného a ich následkov na žalobcu. Predbežne výdaje majetkovej ujmy presahujú 15 tisíc eur dodnes.“ Ohľadom nemajetkovej ujmy žalobné tvrdenia spočívali vo vyjadreniach : „Tieto lživé, obľudné, odporné, špinavé, zákerné, nenávistné, nemorálne praktiky a činy žalovaného preukazujú popieranie a porušovanie základných, ústavných, ľudských a iných práv žalobcu, právneho poriadku EU a SR, Dohovorov, Nariadení a zákonov. Preukazujú hrubé porušovanie zákonných povinností údajného sekuritáka absolútnym pošliapaním zákona o civilných bezpečnostných službách v dotknutých paragrafoch. Preukazujú najmenej dvojnásobné krivé obvinenie žalobcu z činov, ktoré sa nestali, alebo ktoré nespáchal. Preukazujú ujmu na právach, na majetku, zdraví a živote žalobcu. Preukazujú ujmu na právach, na majetku, zdraví a živote matky žalobcu. Preukazujú poškodenie dobrého mena žalobcu. Preukazujú poškodenie ľudskej dôstojnosti žalobcu. Preukazujú poškodenie vážnosti osoby žalobcu. Preukazujú urážku na cti žalobcu. Preukazujú fetovanie žalovaného“. Následne potom žalobca tvrdí, že : „Postup žalovaného dvomi krivými obvineniami spôsobil žalobcovi vysokú nemajetkovú ujmu a tým zakladá právny nárok na jej náhradu vo výške 200 000 euro (slovom dvestotísíc). Stotísic za každé krivé obvinenie ekvivalentné urážke na cti, dôstojnosti, vážnosti a dobrom mene žalobcu“. Ohľadom pasívnej legitímácie žalobca uviedol, že: „Pretože máme oprávnenú pochybnosť, že žalovaný je schopný nahraďiť celú spôsobenú ujmu, jej náhradu si uplatňujeme aj u zamestnávateľa žalovaného z titulu jeho zodpovednosti za škodu pri prevádzke a činnosti a porušení povinností.“ Okrem uvedeného žalobca ďalej uviedol, že : „Určovací žalobou žiadame preukázať, že žalovaný bol na pracovnej smene dňa 12.2.2015 medzi 14:00 až 14:30 hod a bol aj zamestnancom IbeA3.a.s., žalovaného v 2.rade“. Odvolací súd vzhľadom na takto koncipovanú žalobu a žalobné dôvody potom konštatuje, že aj keď je zrejme, že žalobné dôvody smerovali k tomu, že žalobca sa domáha vo veci samej jednak určovacej žaloby a to určenia právnej skutočnosti, ako aj náhrady majetkovej ujmy a napokon nemajetkovej ujmy, pre súd je zásadné a smerodajné formulovanie žalobného petitu, pretože tento vymedzuje predmet konania a v sporových konaniach súd nie je oprávnený prekročiť žalobným petitom vymedzený predmet sporu a rozhodovať nad rámec žalobcom formulovaného žalobného petitu. Žalobný petit môže žalobca meniť len so súhlasom súdu, pričom však odvolací súd zdôrazňuje, že žalobca petitom žaloby žiadal rozhodnúť výlučne len o náhrade nemajetkovej ujmy a ani v priebehu konania žalobca zmenu žaloby nenavrhol. Pokiaľ teda v odvolaní zotrúva na názore, že súd nerozhodol - a mal rozhodnúť - o jeho určovacom návrhu uvedenom však len v časti I. bodu 6. žaloby a to : „Určovací žalobou žiadame preukázať, že žalovaný bol na pracovnej smene dňa 12.2.2015 medzi 14:00 až 14:30 hod a bol aj zamestnancom IbeA3.a.s., žalovaného v 2.rade“, táto jeho požiadavka nezodpovedá žalobnému petitu a teda ním vymedzenému predmetu sporu, ktorým bol výlučne uloženie povinnosti žalovaným nahraďiť mu nemajetkovú ujmu v peniazoch.

17. Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie vo veci najmä oboznámením sa s predloženými listinnými dôkazmi, písomnými vyjadreniami a stanoviskami strán sporu a osobnými výpoveďami na pojednávaní, vykonaním dokazovania z pripojených spisov Okresného súdu Lučenec sp. zn. 9C/3/2018, sp. zn. 7C/12/2018 a sp. zn. 3T/130/2015, spisov Okresného riaditeľstva Policajného zboru Lučenec odbor

kriminálnej polície sp. zn. ČVS: ORP - 205/01, VYZ - LC 2016, Okresného úradu Lučenec, odbor všeobecnej vnútornej správy, sp. zn. OU LC OBV - 2018/000431, pracovnou zmluvou, dohodou o zmene pracovnej zmluvy, pripojených v spise 9C/3/2018, potvrdením o zamestnávaní žalovaného 1/, ktoré vyhotovil žalovaný 2/ a po ich zvážení a vyhodnotení následne na podklade takto zisteného skutkového stavu zaujal právne stanovisko obsiahnuté v rozsudku, ktorým súd meritórne rozhodol. Odvolací súd konštatuje, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vo veci samej, v spojení s jeho dôvodmi a právnymi závermi, považuje za vecne správne a s týmito sa podľa ustanovenia § 387 ods. 2 Civilného sporového poriadku stotožňuje.

18. Podľa ustanovenia § 11 Občianskeho zákonníka fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy.

19. Podľa ustanovenia § 13 ods. 1, 2 a 3 Občianskeho zákonníka, fyzická osoba má právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jeho osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby mu bolo dané primerané zadosťučinenie. Pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadosťučinenie podľa odseku 1 najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jeho vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Výšku náhrady podľa odseku 2 určí súd s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo.

20. Podľa ustanovenia § 420 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, každý zodpovedá za škodu, ktorú spôsobil porušením právnej povinnosti. Škoda je spôsobená právnickou osobou alebo fyzickou osobou, keď bola spôsobená pri ich činnosti tými, ktorých na túto činnosť použili. Tieto osoby samy za škodu takto spôsobenú podľa tohto zákona nezodpovedajú; ich zodpovednosť podľa pracovnoprávných predpisov nie je tým dotknutá.

21. Odvolací súd, viazaný rozsahom odvolania a odvolacími dôvodmi, po oboznámení sa s obsahom spisu, procesnými vyjadreniami strán sporu, právnymi i skutkovými okolnosťami ktoré tvorili procesný útok žalobcu, ako aj tvrdeniami, na ktorých bola postavená procesná obrana žalovaných, sa plne stotožňuje s prijatých záverom súdu prvej inštancie, že neboli žalobcom preukázané zákonné podmienky na priznanie uplatneného nároku na náhradu nemajetkovej ujmy voči žalovaným 1/ a 2/, pretože súdu dostatočne hodnoverne a dôveryhodne nepreukázal právny dôvod, na základe ktorého by žalovaným 1/ a 2/, prípadne len niektorému z nich, vyplynula povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu nemajetkovej ujmy v sume 200.000 eur.

22. Napriek tomu, že predmetom sporu bol žalobcom vymedzený nárok na náhradu nemajetkovej ujmy, ktorá mala byť žalobcovi súdom priznaná v dôsledku zásahu žalovaných do osobnostných práv žalobcu v zmysle ustanovenia § 11 a § 13 ods. 1, 2 a 3 Občianskeho zákonníka, súd prvej inštancie zameral pozornosť aj na skúmanie predpokladov vyvedenia zodpovednosti žalovaných 1/ a 2/ za škodu, pokiaľ skúmal aj zákonné kritériá potrebné pre priznanie náhrady škody v zmysle ustanovení § 514 a § 420 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka.

23. Povinnosť nahradiť škodu, obsiahnutá v citovaných ustanoveniach zákona, vzniká ako sekundárna, čiže následná povinnosť tomu subjektu, voči ktorému možno vyvodiť zodpovednostný vzťah v dôsledku toho, že porušil primárnu povinnosť, ktorá mu vyplýva či už zo zákona, alebo z inej právne významnej skutočnosti. Pri uplatnení si práva zo zodpovednosti za škodu a úspešné uplatnenie si nároku na náhradu škody je nevyhnutné, aby boli splnené zákonom vyžadované predpoklady vzniku zodpovednosti za škodu. Predpokladmi vzniku občianskoprávnej zodpovednosti je preukázanie protiprávneho úkonu, eventuálne porušenia právnej povinnosti v dôsledku ktorého vznikne preukázateľne ujma (škoda), čo predpokladá samozrejme aj preukázanie jej konkrétnej výšky, ďalej existencia príčinnej súvislosti medzi protiprávnym úkonom a škodou (kauzálny nexus) a napokon zavinenie zodpovednostného subjektu za vzniknutú škodu v dôsledku kauzálneho nexusu, pokiaľ zákon zavinenie predpokladá a zodpovednosť nie je zákonom výslovne koncipovaná ako objektívna. Protiprávny úkon, škoda a príčinná súvislosť medzi nimi majú povahu objektívnu, zavinenie má povahu subjektívnu, viaže sa teda na osobu, ktorá svojim protiprávnym úkonom spôsobila škodu. Škodou sa rozumie majetková ujma poškodeného, ktorú je možné objektívne vyjadriť v peniazoch. Predpokladom úspešného uplatnenia nároku na náhradu škody je teda preukázanie všetkých uvedených atribútov zodpovednosti za škodu, teda porušenia

právnej povinnosti, vzniku škody a príčinnej súvislosti medzi konaním alebo opomenutím (porušenie právnej povinnosti) a následkom (vzniknutou škodou), prípadne aj zavinenie. Vzniknutá škoda v podobe skutočnej škody (damnum emergens) alebo ušlého zisku (lucrum cessant) musí byť spôsobená bez pochybností práve porušením právnej povinnosti, čo - odvolací súd zdôrazňuje - je zásadné a nosné aj v danej právnej veci. Škoda sama osebe, ani porušenie právnej povinnosti ešte nezakladajú zodpovednosť za škodu a tomu zodpovedajúce právo na jej náhradu. Príčinná súvislosť medzi týmito atribútmi je preto zásadná a musí byť nielen tvrdená (domnelá), ale musí byť bezpečne a jednoznačne v konkrétnom prípade preukázaná, pričom povinnosť tvrdenia, dôkazná povinnosť a dôkazné bremeno, týkajúce sa príčinnej súvislosti v civilnom procese, zaťažuje v zásade toho účastníka, ktorého tvrdenie má byť preukázané, teda poškodeného.

24. S poukazom na uvedené atribúty vyvodenia občianskoprávnej zodpovednosti, najmä s dôrazom na dôkaznú povinnosť, ktorá zaťažuje žalobcu, sa aj odvolací súd plne stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, ktorý s poukazom na právoplatné uznesenie vyšetrovateľa Okresného riaditeľstva Policajného zboru Lučenec, odbor kriminálnej polície sp. zn. ORP - 205/1 - VYZ - LC - 2016 zo dňa 04.04.2016, ktorý podľa § 197 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku vec podozrenia zo spáchania zločinu ublíženia na zdraví a podľa § 155 ods. 1 Trestného zákona odmietol, nakoľko nie je dôvod na začatie trestného stíhania alebo na postup podľa § 197 ods. 2 Trestného poriadku, vyvodil, že žalobca nepreukázal voči žalovanému 1/, že v priamej príčinnej súvislosti s konaním zamestnanca žalovaného 2/ došlo ku škode v rozsahu 200.000 eur a to porušením jeho právnej povinnosti. Žalovaný 1/ ako zamestnanec žalovaného 2/ konal ako osoba poverená výkonom fyzickej ochrany a konal v intenciách jeho práv a povinností, ktoré sú vymedzené v ustanovení § 50 ods. 1, 2, 3, 4 zákona č. 473/2005 Z.z. o súkromnej bezpečnosti. Zamestnanec žalovaného 2/ bol oprávnený presvedčiť sa, či žalobca, ako osoba nachádzajúca sa v chránenom objekte, má v taške predmet, ktorým by mohol spáchať protiprávnu činnosť podľa § 50 ods. 4 písm. a) Zákona č. 473/2005 Z.z.. Žalobca žiadnym priamym a konkrétnym dôkazom nepreukázal, že žalovaný 1/ ho nezákonne napadol fyzicky, jedom v spreji, obmedzoval ho na osobnej slobode tak, aby mu spôsobil škodu či nemajetkovú ujmu vo výške 200.000 eur. Súd prvej inštancie správne konštatoval, že zavinenie zamestnanca žalovaného v súvislosti so skutkom zo dňa 12.02.2015 bolo skúmané v trestnom konaní Okresného riaditeľstva Policajného zboru Lučenec sp. zn. ČVS: ORP - 205/1 - VYZ - LC - 2016, pričom orgány činné v trestnom konaní podozrenie zo spáchania trestného činu odmietli, nakoľko nebol daný zákonný dôvod na začatie trestného stíhania, ani na postúpenie veci inému orgánu (napr. v rámci priestupkového konania). Nebol teda v spore žiadnym dôkazom preukázaný už len prvý elementárny predpoklad pre vyvodenie zodpovednostného vzťahu vo vzťahu k žalovanému 1/ - a to preukázanie porušenia právnej povinnosti. Súd navyše správne konštatoval, že aj v prípade vyvodenia zodpovednosti žalovaného 1/, tento by za škodu spôsobenú pri výkone povolania osobne za takúto škodu nezodpovedal, s poukazom na zákonnú dikciu ustanovenia § 420 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Pokiaľ by sa vychádzalo z aplikácie ustanovenia § 420 ods. 2 Občianskeho zákonníka, pokiaľ by fyzická osoba konajúca za právnickú osobu neoprávnene zasiahla do práva chráneného zákonom, prípadne by spôsobila škodu, zodpovednosť poniesie osoba, za ktorú sa konalo, v danom prípade právnická osoba - zamestnávateľ. Preto súd prvej inštancie správne vyhodnotil pasívnu vecnú legitímáciu v spore s poukazom na ustanovenia § 420 ods. 2 Občianskeho zákonníka a správne vyslovil, že žalovaný 1/, ako zamestnanec, nemá v spore pasívnu legitímáciu. Avšak pokiaľ žalobca v spore neunesol dôkazné bremeno a nepreukázal predpoklady pre vyvodenie zodpovednostného vzťahu voči žalovanému 1/, ktorého konaním, ako zamestnanca pri plnení jeho povinností, malo dôjsť k zásahu do majetkových a osobnostných práv žalobcu, nie je potom možné vyvodiť ani zákonnú objektívnu zodpovednosť zamestnávateľa v zmysle ustanovenia § 420 ods. 2 Občianskeho zákonníka.

25. Pokiaľ aj súd následne venoval pozornosť a skúmal danosť nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, s poukazom na ustanovenia § 11 a 13 Občianskeho zákonníka, odvolací súd sa stotožňuje aj v tomto smere so závermi súdu prvej inštancie, že v konaní zostala sporná a žalobcom nepreukázaná samotná skutočnosť, či došlo žalobcom tvrdenými spôsobmi k zásahu do jeho osobnostných práv a to v priamej príčinnej súvislosti s porušením povinnosti žalovaného 1/. Predmetom sporu je nárok vyplývajúci z ochrany osobnosti a súd tak musel mať ustálené, že žalobcom tvrdeným nezákonným zásahom do jeho práva na ochranu osobnosti skutočne, citelne a zásadným spôsobom došlo a v dôsledku tohto nezákonného zásahu došlo v značnej miere aj k zníženiu dôstojnosti alebo vážnosti tejto osoby v spoločnosti. Difamačný charakter predpokladá určitú právne významnú, kvalifikovanú mieru možnosti a spôsobilosti takéhoto konania, správania či vyjadrenia zasiahnuť do osobnostných práv fyzickej osoby, čo znamená, že nie každý výrok, správanie či konanie je spôsobilé mať difamačný charakter v právom

požadovanom zmysle, hoci by ho dotknutá osoba mohla pociťovať subjektívne ako urážlivé, znevažujúce či zasahujúce do práva na ochranu jej osobnosti. To znamená, že tvrdenie musí byť objektívne spôsobilé do určitej, právne významnej miery zasiahnuť do dobrej povesti, či iného osobnostného práva fyzickej osoby. Súd sa predovšetkým v konaní musí zamerať na ustálenie záveru, či vzhľadom na skutkové tvrdenia žalobcu možno mať za to, že vznikla žalobcovi ujma na jeho osobných a osobnostných právach, ktorá je bez akýchkoľvek pochyb v príčinnej súvislosti s konaním či správaním alebo výroky žalovaného a tiež, že závažnosť takto vzniknutej ujmy aj vzhľadom na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva na ochranu osobnosti žalobcu došlo, s prihliadnutím na potenciál zníženia dôstojnosti a vážnosti žalobcu v spoločnosti, dala právny základ uplatneného nároku na ochranu osobnosti žalobcu. Odvolací súd po oboznámení sa s vykonaným dokazovaním sa stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, že práve takýto, právne kvalifikovaný stupeň difamačného charakteru konania žalovaného 1/ tak, ako ho popísal v žalobe žalobca, nie je daný, lebo nie je preukázaný.

26. Žalobca nepreukázal taký zásah zo strany zamestnanca žalovaného 2/, ktorý by bol objektívne spôsobilý porušiť alebo ohroziť práva chránené ustanovením § 11 Občianskeho zákonníka. Procesným následkom neunesenia dôkaznej povinnosti v sporovom konaní je procesný neúspech, v tomto prípade žalobcu a nutnosť zamietnutia žaloby. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na článok 8 Civilného sporového poriadku, v zmysle ktorého sú strany sporu povinné označiť skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie vo veci a podporiť svoje tvrdenia dôkazmi, a to v súlade s princípom hospodárnosti a podľa pokynov súdu.

27. Pokiaľ ide o odvoláciu námietku žalobcu, podľa názoru ktorého rozsudok súdu prvej inštancie nie je náležite zdôvodnený konkrétnou judikatúrou a konkrétnymi paragrafmi, je potrebné uviesť, že ani táto odvolacia námietka nemá, s poukazom na odôvodnenie napadnutého rozsudku, svoje opodstatnenie. Právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo strany na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, ako aj z rozhodnutí Ústavného SR totiž vyplýva, že tak základné právo podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy, ako aj právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru v sebe zahŕňajú aj právo na rovnosť zbraní, kontradiktórnosť konania a odôvodnenie rozhodnutia (II. ÚS 383/2006) a tak nepochybne právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu. Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a nie sú prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov; ktoré by popreli zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Všeobecný súd by mal vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení svojho rozhodnutia dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda inými slovami na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís súd dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé. Všeobecný súd pritom musí súčasne vychádzať z materiálnej ochrany zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov (viď napr. IV. ÚS 1/2002, II. ÚS 174/04, III. ÚS 117/07). Z práva na spravodlivé súdne konanie v tejto súvislosti vyplýva aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú zásadný význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05, II. ÚS 76/07). S poukazom na uvedené odvolací súd konštatuje, že rozsudok súdu prvej inštancie spĺňa vyššie uvedené kritéria pre odôvodnenie rozhodnutí a preto ho nemožno považovať za nepreskúmateľný, či riadne nezdôvodnený. Odôvodnenie rozsudku zodpovedá základnej štruktúre odôvodnenia rozhodnutia. Následnosti jednotlivých častí odôvodnenia a ich obsahové (materiálne) náplne zakladajú súhrnne ich zrozumiteľnosť i všeobecnú interpretačnú a aj právnu presvedčivosť. Súd jasne a dostatočne zrozumiteľne vysvetlil právne dôvody, pre ktoré žalobu zamietol, poukázal a citoval aj aplikovanú právnu úpravu a svoje rozhodnutie odôvodnil presvedčivo a zrozumiteľne.

28. Možno potom zhrnúť, že právne a skutkové závery, na základe ktorých súd prvej inštancie meritórne rozhodol, boli vecne správne. Odvolací súd preto, po oboznámení sa s dôvodmi odvolania a po zvážení všetkých relevantných skutočností rozsudok súdu prvej inštancie v meritórnom výroku I. podľa ustanovenia § 387 ods. 1 a 2 CSP ako vecne správny potvrdil.

29. V nadväznosti na vecnú správnosť meritórneho výroku I. rozsudku súdu prvej inštancie a teda konštatovanie plného procesného úspechu žalovaných 1/ a 2/, sú potom vecne správne aj závislé výroky II. a III. rozsudku, ktorými súd prvej inštancie v súlade so zásadou zohľadnenia miery procesného úspechu a neúspechu strán sporu, vyplývajúcej z ustanovenia § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku v spojení s ustanovením § 262 ods. 1 Civilného sporového poriadku, priznal žalovaným 1/ a 2/ nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v plnom rozsahu.

30. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ustanovenia § 262 ods. 1 CSP v spojení s ustanovením § 396 ods. 1 CSP podľa pomeru úspechu strán v konaní (§ 255 CSP) a vyslovil, že žalobca, ako procesne neúspešná strana sporu, je povinný zaplatiť procesne úspešným žalovaným 1/ a 2/ náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % v lehote troch dní od právoplatnosti uznesenia, ktorým súd prvej inštancie rozhodne o ich výške v súlade s ustanovením § 262 ods. 2 CSP po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí a to samostatným uznesením

31. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/.

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolaateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).